

Autor: Patrick Le Brun

V době vzniku a úvodních let fungování think tanku *Nové pravice* GRECE považovali jeho členové – mezi něž patřily takové intelektuální těžké váhy jako Alain de Benoist či Pierre Vial – za nezbytné jasně se distancovat od minulých selhání a model, k nimž části pravice té doby dosud oddaně vzhlížely. Tato nová generace autorů, kterým zpravidla v době kulturní revoluce roku '68 ještě nebylo ani třicet, si jasně uvědomovala, že nostalgická věrnost prohraným bojům – bylo jich několik – brání tomu získat si u svých krajanů většinovou politickou a kulturní podporu. Tak vznikla mezera, kterou levice nikterak neváhala v plné míře využít.

Ve svých esejích a brožurách se lidé z GRECE systematicky zabývali *tím, čím nejsou*, aby si tak ujasnili, čím se vlastně pokoušejí stát. *Neusílovali* o návrat k monarchii, režimu ve Vichy, předkoncilnímu ultramontanismu, klasickému liberalismu atp. Při zběžném pohledu se tím pádem mnozí stoupenci pravice ptali: „A co vlastně zbývá?“ Díky této tlusté čáře za minulostí si mnozí uvědomili, jak dalece ztratili kontakt se skutečnou podstatou toho, za co bojovali jimi tolik ctění předci.

Podobně tlustou čáru se dnes alternativní pravice snaží udělat i na americké pravici. Přestože si její intelektuálně nejvytříbenější prvky hojně vypůjčují z *Nouvelle Droite*, není zběhlost v této evropské škole myšlení pro smysluplnou akci v rámci amerického snažení nezbytná. Na tento nový začátek je ostatně nejvyšší čas. Dnešní doba velí konat – a to ne jen za nějaký hodnotový systém, ale za samotné přežití našich lidí. Naše genocida je nedílnou součástí základního kódu stávajícího systému a politické slepé uličky krajní pravice a košer poltergeistů, kteří lákají hledače pravdy podobně jako světlo lampy můru, lze připodobnit k nebezpečným propadlům nastraženým do cesty. **Musíme přijít s něčím novým – nebo zemřít.**

V této pozdní hodině se na scéně vynořila alternativní pravice. Je myslím načase vyjasnit, čím alternativní pravice v americkém kontextu *není*. Mnozí se pod tímto praporem ocitli poté, co dospěli na konec jedné ze slepých uliček a někteří z nich si dosud neuvědomili, do jaké míry musejí odložit a překročit tento svůj předchozí zájem, aby „zajistili přežití našich lidí a budoucnost bílých dětí.“ V tomto článku se chci blíže podívat na to, jak tyto ostatní myšlenkové směry sice chápou nedostatky naší společnosti lépe než výklad předkládaný hlavním proudem, ale přesto jim k celostnímu náhledu nebo uskutečnitelnému řešení stále něco schází.

1. Nebojujeme za jedinou pravou víru

Obec Boží, umma i zednářská „*dokonalá lóže*“ se shodují na víře v otcovství Boží a bratrství lidí. Něco takového je ovšem přelud. Zdravý, rasově uvědomělý národ potřebuje duchovní hodnoty, ty však působí dosti kontraproduktivně, je-li tato duchovnost univerzalistická, nebo pokud sektářství nahlodává národní jednotu.

Našli se tací, kteří se pokusili přetvořit křesťanský univerzalizmus vytržením tří biblických veršů z kontextu v naději, že se tak rasový nacionalismus stane omluvitelným. Tento přístup k biblické exegezi se příliš neliší od postoje kreacionistů mladé Země ke geologii... a jeho závěry jsou srovnatelně přesvědčivé.

Někteří autoři a aktivisté uplatňují metodu „jediné pravé víry“ na římský katolicismus a východní ortodoxii. Lidi jako E. Michael Jones a otec Raphael Johnson můžeme vypůjčenou komunistickou terminologií nazvat sympatizanty (*fellow travelers*), ale nadřazenost jejich náboženských závazků je odvádí od základních cílů alternativní pravice.

V konečném důsledku totiž bojovníkům za „jedinou pravou víru“ na přežití našich národů nezáleží. Každý upřímný věřící vám totiž odpoví, že má více společného se svým souvřcem z Konga než s profesorem z MIT. Nejsmutnější na tom je, že někdy mají pravdu.

2. Nejsme lobby za zájmy buržoazie

Vezměte si s sebou na nejbližší úřad práce výtisk časopisu *Forbes* a projděte si seznam nejbohatších lidí a nejlépe placených generálních ředitelů společností. Jistě si všimnete znatelně světlejšího odstínu barvy pleti u *producentů* než u *příjemců*. To vede řadu dobře smýšlejících bělochů k závěru, že obrana opatření, která usnadňují život lidem ze stránek *Forbesu* (rušení omezení volného obchodu, dozorčích orgánů, oslabení odborů atd.), dovolí naší rase vyniknout. Je to „My nebo Oni“ a my jsme mnohem podobnější generálním ředitelům než sociálním případům.

Občas narazíte dokonce i pošetilce, podle nichž hrstka snědých tváří na vrcholku pyramidy korporátní Ameriky dokazuje, že ke znamenitosti mají otevřené dveře všichni. Je to jen kvůli kultuře a svobodné vůli, nikoliv vrozeným genetickým odlišnostem, proč **golfový klub** zůstává bílý a ghetto černé.

Ve skutečnosti však dnes mnohem více bělochů kvůli globalizaci strádá, než z ní profituje. Tlak „volného trhu“ tvrdě doléhá na bílou rodinu. Jak říká Pierre Vial: „Svoboda slibovaná americkými vyznavači volného trhu neznamena nic jiného než pustit lišku do kurníku.“ Tato stvůra požírá naše děti. 1]

3. Neusilujeme o zničení státu

Blízkým souputníkem předchozí slepé uličky je touha po konci státu. Rozlišujeme dva hlavní přístupy směřující k tomuto cíli: libertariáni věří, že stát mohou zrušit prostřednictvím volebních uren, podle samozvaných „patriotů“ se pak zhroutí celosvětový systém, obvykle následkem nedostatku zlata. Ať už však čekají na obrat nálad veřejnosti nebo apokalypsu, problémy u kořene jejich smýšlení jsou všem bělochům v Americe vcelku zjevné.

Státními zaměstnanci v „první linii“ bývají nejčastěji černošky s nedostatečnou kvalifikací. Armáda, kdysi zkušebna nejnovějších vojenských technologií, se stala laboratoří kulturně marxistických teorií. Stabilita globálního hospodářství podle všeho spočívá na ochotě Američanů spotřebovávat věci vyrobené ve zbytku světa, což očividně není příliš udržitelný systém. Federálně financované univerzity, kromě šíření šílených doktrín, jen produkují studenty zpravidla s méně slibnými vyhlídkami, než jaké by jim zajistil svářečský výuční list.

Řada bělochů tedy přirozeně dospěla k závěru, že „*problémem je stát*.“ O ubohém výkonu americké vlády leccos vypovídá, když si mnoho jejích občanů nedokáže ani představit stát, který by svým občanům nabízel lepší budoucnost, než jakou lze vydobýt na vlastní pěst v zapomenutých údolích severního Idaha. Americké vlády si považují tak málo, že si nedokáží ani ve své mysli vytvořit podobu imaginárního státu schopného hodnotných příspěvků společnosti, které slouží.

Když se však střízlivě podíváme na tyto libertariány a zejména vlastenecké „*survivalisty*“, dojde nám, že dělají ctnost z bělošského útěku (*white flight*). Vlastně jej dotahují až do jeho logického důsledku – daleko za idylická předměstí, ale těsně před okamžik, kdy Sorosovy barevné hordy konečně uštvou poslední bílou rodinu.

Naše nepřátele můžeme odstavit od moci a vypořádat se s nimi jedině za pomoci nástrojů silného státu. **Naši kolektivní budoucnost coby lidu, který ovšem poskytuje dostatek svobody jednotlivcům, aby nebrzdil výjimečné v rozletu, může zajistit jedině stát spravovaný dle zásad bělošského nacionalismu.** A jedině bělošský stát, nikoliv bezduchá korporace nebo rasově smíšená země, dokáže osídlit vesmír.

4. Neusilujeme o obnovu ústavy

Patrioti a libertariáni, podobně jako řada v soukromém sektoru zaměstnaných středostavovských bělochů, se domnívají, že k nápravě věcí postačí striktní výklad **americké Ústavy**. Výstřelky kulturního marxismu prý umožnila volná interpretace Ústavy. Ústava napomohla vzestupu svobodmilovného národa do pozice největší světové velmoci. Ústava umožnila bělochům různých vyznání, politického přesvědčení i povolání, které jediná

evropská země nedokázala obsáhnout, spolupracovat na udržení obrany nutné pro zachování nezávislosti i obchodního systému nezbytného pro dosažení blahobytu. Listina práv poskytla jednotlivci ochranu od starověku neviděnou, a dost možná bez precedentu v celých dějinách. Tato nebývalá svoboda dovolila bělochům ovládnout za necelé století celý nový kontinent. Amerika si udržuje mezi obyvateli rozvíjejících se států pověst země neomezených příležitostí. Když se tito lidé snaží dostat do Evropy, láká je tam vidina štědrého sociálního systému; do Ameriky však přicházejí tvrdě pracovat a získat si tak jmění.

Snadno tak pochopíme, proč tolik amerických bělochů věří, že při zachování doslovného znění postupu podle receptu se nezmění ani chuť jídla. Naneštěstí však hodně záleží i na přísadách. Ústava, jak to ostatně sami někteří Otcové zakladatelé zdůraznili v *The Federalist Papers*, vycházela z existence sdílené kultury i morálky, které ovšem nelze učinit životními pouhou volbou (skrže *proposition /,nation-of-immigrants'/ nation*, pozn. DP). Navíc byla Ústava a občanský ctnostná společnost s vysokou mírou důvěry, jejíž vytvoření umožnila, vnějším projevem vnitřních bělošských kulturních vlastností. Obnovou Ústavy se můžeme zabývat po obnovení slušné bělošské země (přičemž bychom se měli poučit z neúspěšných amerických rasových experimentů). Nemůže to však být první krok na cestě ke znovunabytí svobody, blahobytu a řádu, kterých si tolik cení bělošské zakládající obyvatelstvo USA.

5. Nenamlouváme si, že „Jih znovu povstane“

Jihovýchodní část Ameriky navzdory velkým řekám a několika menším pohořím postrádá přirozené hranice. (popis obrázku – p.p.)

Sever je světová strana; Jih je místo, kultura a zdroj hrdosti. Mnozí potomci hrdinných jižanských vojáků pochopitelně opatrují památku svých předků. Vina této větve synů Albionu, tradicionalistů, na ponechání Ameriky napospas podvracení věčným nepřítelem našich lidí se ani zdaleka nevyrovná míře zavinění jejich moralistických severních bratranců. Bacilonosiči kulturního rozkladu ovládající americká média po dlouhá desetiletí očerňují Jižany ze všech sil, jak aristokratické, tak ty na okraji společnosti. Když tito hrdí a ponižovaní Jižané vidí nejnovější zla páchané toutéž federální vládou, která vyslala vojska proti jejich předkům, není divu, že to u řady z nich vyvolává sny o obnovení boje za nezávislost.

Romantik v každém z nás snad může uvěřit, že Jihu pro takovýto akt vzdoru nic nechybí; klasicista si však uvědomí, že tomu tak není. Na Jihu se těží většina americké ropy, ať už na pevnině nebo v šelfech. Nachází se tu i drtivá většina rafinérské kapacity a ropné infrastruktury. Hranice Jihu se zbytkem Unie jsou velice dlouhé a nenabízí žádnou přirozenou obranu proti invazi. Nelze vymezit nějaké „jižanské jádro“ se snadno hájitelnými hranicemi, kam by se dalo ustoupit, zato se najde spousta útočišť v horách, kde by Jižané mohli postavit k poslednímu odporu. V Pentagonu nesedí jediný plánovač, který by se tato fakta podíval a přijal mírový odchod nového suverénního národa vzniknuvšího v nově vytvořeném měkkém podbřišku Ameriky. Boj za národní osvobození proti imperiální mocnosti může uspět jedině při splnění podmínky asymetrických zájmů 2] na proměně *statusu quo* mezi kolonizátorem a kolonizovaným.

Jih sice je oblastí s nejrychlejším hospodářským růstem, z větší části tomu ale díky vnitřní migraci vzdělaných bělochů a Asiatů, kteří touhu po jižanském separatismu nesdílejí. Navíc tvoří čtvrtinu obyvatel Jihu černoši. Ve věku partyzánské války a všeobecného rozšíření palných zbraní tato skupina nepřijme odtržení od USA, což učiní poklidné rozdělení nemožným.

Boj za zachování budoucnosti našich lidí bude bojem o všechno. Říše nesmí připustit separátní mír a náš boj rozhodně nebude založen na úctě k politické ekonomice, která byla dysgenická a protinacionalistická.

6. Nehodláme opakovat lži o „židokřesťanské“ civilizaci

Když po útocích 11. září začali Američané hledat spojence, kteří by jim pomohli pochopit radikální islám, s nesmírnou ochotou se jim nabídla organizovaná židovská komunita. Jestliže obě skupiny čelí útokům džihádistů, jistě mají něco společného. Šábés gój Victor Davis Hanson nám vysvětlil, že základními kameny západní civilizace byly Athény, Řím a Jeruzalém. Mladšího data jsou pak snahy Gavina McInnese předefinovat alternativní pravici jako „šovinismus západní kultury.“ Za normálních okolností bývá souběh zájmů nejlepším základem spojení. Židovské kulturní normy jsou však bohužel leccos, jen ne normální. Jakmile se kterýkoliv prvek organizovaného židovského společenství zaváže jako jedna ze stran k nějaké dohodě, nutkání ke zradě (i spojenců) se pro Žida – podobně jako v bajce o žábě a štírovi – stává neodolatelným.

Pokud nežijí v některé z hrstky metropolí, zná většina Američanů blíže jen dva Židy: Mojžíše a Seinfelda. Ve škole začínají americké učebnice dějepisu **Otcí poutníky**. V kostele a vyučování nedělní školy končí výuka historie Palestinou prvního století. Většina Američanů nemá možnost poznat pravdu prostřednictvím osobního kontaktu s Židy a nedostalo se jim kulturně-historického pozadí potřebného k porozumění dlouhým dějinám tohoto nezničitelného uzlu a jeho parazitického vztahu s evropským třetím stavem. 3]

Ponechme ale stranou lekce z historie – zběžný pohled na „židokřesťanské“ spojení posledních 15 let by měl dostatečně ukázat, že tento plán byl předem odepsaný a že naše údajně sdílená civilizace zdaleka nestačí k vzájemné náklonnosti. **Jen trochu politicky dospělý člověk rychle pochopí mechanismus dvojitého úderu židovské levice, která dozírá na invazi a kulturní demoralizaci našich zemí, a židovské pravice, která v Levantě vytvořila příhodné podmínky pro genocidu křesťanů, povzbudila vzestup odrůdy džihádismu více zaměřeného proti Západu než proti Izraeli a postarala se o „push factory“ tzv. uprchlické krize.** Jestliže jsou Židé coby vládnoucí elita vzešlá z bělošské civilizace bílí, proč nezná jejich chamtivost mezí? Potřeba řádu a udržitelnosti, nepochybně přitažlivá pro jakoukoliv organickou elitu spojenou se svými „poddanými“ rasovými a civilizačními pouty, vůbec není k vidění v chování zločinných bankéřů, kteří záměrně přivedli globální ekonomiku na buben. I když byla hrstka těch do očí nejvíc bijících Židy spáchaných zločinů stíhána, židovské parazitické elity, které stvořily systematickou korupci, loupení a likvidaci základů evropského i amerického hospodářství, před spravedlností nestanuly.

Když George Lincoln Rockwell popisoval zásady civilizace, prohlásil: „Civilizace vzniká, protože jsem ochoten vzdát se něčeho pro svou rodinu, a rodina je ochotná vzdát se něčeho pro úspěch města, a město je ochotné vzdát se něčeho pro dobro fungování státu. Sebeobětování je první zásadou civilizace.“ **Ať už se díváme na pokleslou populární kulturu a média, seznamy vojáků padlých v Iráku a Afghánistánu nebo v podstatě nulovou reakci obžaloby na zločinné jednání židovských banksterů za hospodářské krize, je více než zjevné, že hlavním příspěvkem židovského společenství západní civilizaci není poskytnutí jejích základních stavebních kamenů, ale spíše parazitismus hrozící přivodit zhroucení.**

Tento bod je tím dost možná ze všech nejdůležitějším. Nejpravděpodobnějším směrem subverze alternativní pravice se totiž jeví snahy dobře financovaných a organizovaných filosemitských médií a od daní osvobozených aktivistických organizací. Košer média se pokusí definovat alternativní pravici v očích mas po svém. Nezapomeňme, že Tea Party (Hnutí čajového dýchánku) bylo skutečným hnutím širokých vrstev, které z velké části pohltilo energii i aktivisty z prezidentské kampaně Rona Paula coby její přirozené pokračování. Skupinu FreedomWorks vytvořili bratři Kochové a financovali další oligarchové, aby toto hnutí lapili do svých sítí. Štědře darovali místním Tea Party skupinám – pokud ty ovšem souhlasily, že nebudou kritizovat válečné štvání neokonzervativců, masovou imigraci nebo Fed (Federální rezervní banku). Během jediného roku dovršili svůj úspěch. Glenn Beck a na výplatní pásce sionistů působící pastor John Hagee založili celostátní televizi a jejich velkolepé akce měly za cíl přesměrovat energii přívrženců hnutí Tea Party do programu neokonzervativců. Volby v polovině funkčního období v roce 2010 byly poslední událostí, kdy mělo hnutí Tea Party znatelnější vliv na vládu. Když si nebudeme dávat pozor, náš krátký moment na výsluní vystřídá deset let ve stínu.

7. Nezačínáme od revizionismu

Jelikož se nelekáme kritiky židovské úlohy při likvidaci západní civilizace, proč neprobrat naše lidi z jejich dřmot plným výčtem všech lží košer historiografie a židovských zločinů? Vytvoření pěkné, bělošské země ale není historickou debatou 20. století, nýbrž politickou výzvou století 21. U části čtenářů sehrál historický revizionismus zásadní roli při jejich politickém probuzení. Odhalení takto obří lži skutečně zažehne člověka misionářským odhodláním šířit pravdu. Vyvolává touhu napadnout metapolitickou základnu stávajícího řadu, která se jeví jeho základní pilíř, po jehož stržení padne i celý mechanismus psychologické kontroly vytvořený politicko-mediální elitou.

Uvědomme si však, že v životním cyklu revolučních hnutí se k nim různé typy lidí přidávají v různých fázích. Jen hrstka lidí bude ochotně naslouchat něčemu, co je v rozporu s jejich přesvědčením. Mnohem víc je zajímaví „každodenní záležitosti,“ které se košer multikulturnímu režimu nedaří úspěšně řešit. Pro řadu nově příchozích může revizionismus působit jako pomyslný doktorský titul, o který se mohou pokusit, až budou splňovat požadované náležitosti, ale setkání se zapáleným revizionistou, který se jim „pokouší otevřít oči“ při prvním kontaktu s alternativní pravici ve skutečném světě, je spolehlivě odežene. Zároveň mileniálové na obou stranách tohoto problému vcelku zjevně smýšlejí dosti odlišně a

vlažněji než předchozí generace.

Mnozí z řad nejnovějších konvertitů, kteří nám pomohou udělat poslední krok, se dost možná nikdy nebudou zajímat o spleť zákoutí revizionismu – nebo na jejich pochopení jednoduše nestačí. Žádné obavy, po revoluci nepochybně vznikne „profesura moderních dějin Marka Webera“ na Harvardu a Eric Hunt se stane výkonným producentem History Channel.

8. Nehodláme se rozptylovat válkou pohlaví

Ve většině historicky bělošských zemí se našim lidem nedaří svou porodností ani zachovat úroveň populace na stávající úrovni; rozvody jsou běžné a zkaženost oslavovaná. Nekvalifikovaní učitelé raději nutí rodiče, aby své syny otupovali prášky, než by sami vypořádali s agresivní a energickou povahou těchto chlapců. 4] Mladí muži se na pracovištích stávají oběťmi netržných strategií, když dostávají podpásové rány od svých kolegyň a homosexuálních kolegů s vyšší **emoční inteligencí** (EQ). Produktivita a meritokracie se díky rovnostářským federálním nařízením a společenské stigmatizaci „privilegovaných“ bílých heterosexuálů ocitá na druhé koleji. Šokujících 15% mužů krátce po dvacítce nemělo od dovršení 18 let jedinou sexuální partnerku; zpravidla jde o celibát nedobrovolný (Incel, Involuntary Celibates). 5] Pro jiné jsou první schůzky díky seznamovacím aplikacím snazší než kdy jindy, ale smysluplný vztah se jim vyhýbá jako doušek vody Tantalovi. Kampusy svírá nový postkřesťanský puritanismus s dosti kalvínským chápáním mužské duše, který halasně odsuzuje „kulturu znásilnění“ a šmahem označuje *všechny muže* za potenciální násilníky, které je třeba držet zkrátka.

Zatímco řada zmíněných problémů na první pohled ovlivňuje jen menšinu, nabývají i všeobecného rozměru: všichni jsme totiž vzešli ze svazku muže se ženou a všichni cítíme potřebu emocionální blízkosti. Tyto základy se ocitaly v ohrožení i v minulosti, když společnosti otřásaly hladomory či epidemie, nebo během válek či tyranie, ale nikdy předtím nečelily takovému ohrožení vycházejícímu z dekadence, která nepostihuje jako v minulosti jen úzkou vrstvičku zahálčivých boháčů, ale celou společnost.

Mnozí lidé v manosféře, kteří se takřikajíc drží svého kopyta (rozvodoví právníci, poradci, ekonomové, trenéři fitness, výživoví poradci, cvičitelé bojových umění atd.) poskytují mužům neocenitelné služby. Snadno najdeme případy, kdy mladí muži s dobrými úmysly, kterým říkali, aby „dali (ženám) to, co (říkají že) chtějí, a ony budou šťastné,“ prostřednictvím společnosti prospěšného uplatnění poznatků manosféry vytvořili zdravější manželství, jako blogger a panelista populárního podcastu **The Daily Shoah Hateful Heretic**. 6]

Můžeme vymezit v zásadě tři skupiny, které se snaží dospět při své reakci na tyto společenské neduhy k nějakému „logickému závěru.“ Dvě z nich jsou nihilistické: tzv. „umělci v balení žen“ (Pick Up Artists, PUA) a „muži jdoucí si vlastní cestou“ (Men Going Their Own Way, MGTOW). Ti třetí, kteří sami sebe označují za tradicionalisty, se snaží prostřednictvím přijetí společenských norem a úrovně porodnosti chasidského stříhu najít na vlastní pěst cestu z demografické krize.

PUA a jejich lov zářezů na pažbě nás blíž k vytvoření slušné bělošské země neposune ani o píd'. Svě pobrazilštění pravidel sexuálního chování i identity přijali jako ochranu před bolestí pramenící z postupujícího demografického pobrazilšťování našich zemí. V historii nacházíme řadu MGTOW, kteří mají mé uznání, napadají mě hindští sádhuové, Buddha a jeho Arahanti či Otcové pouště. Dnešní internetová subkultura mužů bez žen naneštěstí mnohé z jejich předností postrádá. Podobně jako PUA je emočně poničily v našem světě tak rozšířené s pohlavím a sexualitou spojené společenské neduhy, ale jejich nechuť riskovat i bídné sociální dovednosti je dovedly až „dobrovolnému“ ukončení všech pokusů vytvořit milující rodinu... mnohým z nich bohužel v osobním životě chybí model hodný následování, případně pak obratnost pochopit mezilidskou dynamiku vedoucí k úspěchu.

Poslední skupina vzbuzuje nejvyšší míru sympatie, jelikož se nevzdala bílé rasy a/nebo západní civilizace. V jejich přístupu však shledávám tři za zmínku stojící omyly. Začněme tím nejdůležitějším: odmítáním pozitivních příspěvků bílých žen v Evropě i Americe opouštějí jednu z vlastností odlišující bílou rasu od ostatních skupin. Co víc, každá úspěšná revoluce a hnutí za národní osvobození moderní epochy těžily z aktivního zapojení žen do každé oblasti boje (propaganda, zásobování, politické organizace, špionáž, ozbrojený boj atd.) do té míry, že byly v podstatě nepostradatelné. Konečně pojmají tyto lidé vztahy mezi pohlavími jako hru s nulovým součtem, kdy do jednoho pytle hází ženy, jejichž největším přáním i nadáním je založit velkou rodinu s těmi, jejichž cíle, věk a plodnost je předurčují ke všem ostatním oblastem lidského konání.

Americká realita vedla mnohé v našem hnutí k závěru, že se ženská duše ze své podstaty staví proti nacionalismu a tradicionalismu. Když svůj protiargument omezím na jediný příklad, ve Francii získaly ženy právo hlasovat teprve v roce 1945. Aktivně proti tomu vystupovali především socialisté a radikálové Třetí republiky, kteří měli strach, že se ženy budou držet politických doporučení svých kněží a podporovat patriarchální předáky. Za Páté republiky, kdy se ženy začaly účastnit voleb ve stejné míře jako muži, vznikla levicová vláda teprve v roce 1981 (a získala si hlasy jen 39% voliček). Dnes se těší Front National vyšší míře podpory u žen než u mužů. Pokud tedy v tomto ohledu existuje problém, nejsou jím ženy nebo feminismus, ale spíš americká kulturní očekávání od žen a tamější projevy feminismu.

Je-li problém kulturní a nikoliv biologický, pak bychom se po viníkovi možná měli poohlédnout v médiích. Ta nejsou nápadná tím, že by je ovládaly ženy, ale tím, že jsou z 90% v rukou **šesti židovských rodin a Ruperta Murdocha**. Někdo skutečně stojí přímo v cestě vedoucí ke slušné bělošské zemi, ale ženy to nejsou... je to organizované židovské společenství.

Závěrem

I když mají články jako tento jistý vliv na smýšlení určitého nevelkého množství lidí uvnitř našeho hnutí, nakonec mají nesrovnatelně větší dopad slova těch, kteří je sprádají ve verších, než lidí, kteří se spokojí s prostou prózou. Jak řekl **vlogger RamzPaul** po útoku v Den Bastily na promenádě v Nice: „Bělošský nacionalismus usiluje o domov, o domov, který bude jen náš.“ Všechna tato hnutí, která alternativní pravici nejsou – ať už se táhnou několik století zpátky do historie nebo jde o jen o několik kanálů na YouTube založených před pár lety –

správně rozpoznávají příčiny některých problémů doprovázejících náš civilizační a rasový úpadek, ale žádné z nich neříká celý příběh, ani nepředepisuje náležitou léčbu.

Aby přežili a vzkvétali, potřebují běloši životní prostor oddělený od ostatních ras. Židé všech politických příslušností se coby parazitický prvek dosažení tohoto cíle postaví. Abychom se dostali tam, kam potřebujeme, budeme muset vytvořit široké hnutí usilující o naprosté vítězství. Výsledný mír a pořádek bude možné zachovat jedině prostřednictvím silného státu. **Naše historické náboženské závazky, osvícenské ideje i rodinné hodnoty přehodnotíme optikou zachování rasy. Ponecháme si to, co funguje a zbavíme se toho, co se s tímto cílem neslučuje.**

Máme pochopitelně volnou ruku k plnění svých závazků k těmto slepým uličkám nacházejících se mimo alternativní pravici, dost možná to ale může být na úkor zajištění přežití našich lidí a budoucnosti bílých dětí. A může být něco důležitějšího?

Poznámky:

1] Alain de Benoist mluví o imigrantech jako o „záložní armádě kapitalistické třídy,“ která ji nasazuje proti domácímu dělnictvu.

2] Teorie asymetrického zájmu se vyvinula z pokusů teorie her. Pokud jedna strana vnímá sporný bod jako svou prioritu a druhá jako něco odvislého od splnění důležitějších podmínek, vzniká asymetrický zájem. Výsledkem je, že když první strana znemožní té druhé dosáhnout svých nejvyšších priorit bez toho, aby se vzdala v bodě klíčovém pro první stranu, dostává se do výhodnějšího postavení.

3] Vztahy Židů s evropským hostitelským obyvatelstvem se podle kasty/třídy dělily do čtyř základních kategorií vzájemné ekonomické interakce. Mezi Židy a klérem nebyly žádné ekonomické, ideologické ani vládní vztahy, s výjimkou občasných debat nebo vyšetřování Židů v řadách druhého stavu maskujících se jako křesťané. Druhý stav udržoval s Židy v zásadě dobré vztahy, protože mu to zaručovalo výhodné úrokové sazby při půjčování peněz (při dlouhých intervalech mezi sklizněmi nezbytnost, tehdy i dnes), přístup do světa mezinárodního obchodu, informace zpravodajského charakteru a středověkou dobu tajných diplomatických kanálů. Pevná a zaručená úroková míra byla ztrátovým zbožím a lákadlem, které Židům umožnilo přístup na černý trh půjčování křesťanským rolníkům, kupcům a řemeslníkům třetího stavu. Čtvrtý a nejhorší typ vzájemných vztahů vznikl v Polsko-litevské unii, kde si šlechta najala Židy jako výběrčí daní a nižší vládní úředníky spravující záležitosti třetího stavu.

4] Podle informací Národního zdravotního centra CDC byla mezi lety 2012-2014 porucha ADHD diagnostikována u 14,1% chlapců a 6,2 dívek ve věku mezi 5 a 17 lety.

5] Archives of Sexual Behavior, srpen 2016: “Sexual Inactivity During Young Adulthood Is More Common Among U.S. Millennials and iGen: Age, Period, and Cohort Effects on Having No Sexual Partners After Age 18.”

6] Fash the Nation – Week 51; 1h 06m.

Článek Patricka Le Bruna *What the Alt Right Isn't* vyšel na webu Counter-Currents Publishing 7. října 2016.